

ψεύδεται τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μπουγκέ, διότι ἀπέβαλεν ἀπὸ τὸν νοῦν του τὸ «ἐπεισόδιόν του» μὲ τὴν Ἐδουίτ, τὸ ὁποῖον τοῦ φαίνεται τόσῳ μικρὸν καὶ φανταστικόν, ὥστε εἶνε πεπεισμένος ὅτι ποτὲ δὲν ἔγινε.

Μόλις ὅμως εἶπεν αὐτὰ, καὶ ὁ Βλονδέλ μετεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου. Τώρα ὁπότε γνωρίζει ὅτι ἡ Ἐδουίτ εἶνε ἀθῶα, δὲν προσπαθεῖ πλέον νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθημάτα του καὶ τὴν χαρὰν του, ὁ δὲ σοφὸς αὐτὸς ἐμφανίζεται ὡς μικρὸν παιδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐχάρισαν κατὰ δῶρον. Ὁ Μπουγκέ βλέπων ὅτι ὁ βοηθὸς του δὲν διαφέρει ποτὸς ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους, προσπαθεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, ἀλλ' ἐκείνος βλέπων τὴν Ἐδουίτ εἰσερχομένην μὲ τὴν κυρίαν Μπουγκέ, κραυγάζει πρὸς αὐτὴν ὅλην τὴν εὐτυχίαν του. Ἄλλ' ὁ Μπουγκέ φοβούμενος οἰκτρὰν παρεξήγησιν τῇ λέγει χαμηλοφώνως ν' ἀνηθῇ τὸν γάμον. Ἐκείνη ὅμως ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασίν της νὰ ὑπάνδρουθῇ τὸν Βλονδέλ.

Ἡ δευτέρα πρῆξις διεξάγεται δύο μῆνας βορρῦτερον. Ἡ Ἐδουίτ ἐν τῷ μεταξῷ ἔχει γίνεи κυρία Βλονδέλ. Ἡ σιγὴ παριστᾷ τὸν κῆπον τοῦ Ἰνστιτούτου. Δεξιὰ εὐρίσκεται τὸ κύριον οἰκοδόμημα ὅπου κατοικεῖ ὁ Μπουγκέ. Ἀριστερὰ εἶνε μεμονωμένον περίπτερον, ὅπου κατοικοῦν ὁ Βλονδέλ καὶ ἡ Ἐδουίτ. Οἱ θαυμασταὶ τοῦ Μπουγκέ καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν ἐταιριῶν ἤλθον νὰ πανηγυρίσωσι τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀπονομῆς τοῦ βραβείου Ροζφέλλερ εἰς τὸν Μπουγκέ. Ἡ ἐπερις περατοῦται εἰς τὴν ἀπόσπασιν ταύτην, τὴν γέμουσαν ἀπὸ θριαμβευτικῶν λόγων. Εἶνε ἡ ἀποθέωσις μιᾶς ζωῆς, ἡ ὁποία ἀφιερῶθη εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὰς ἰδέας. Ἀλλὰ τὰ ἀνθρώπινα πάθη, τὰ ὁποῖα ὁ σοφὸς ἀπὸ τοσοῦτου ὕψους περιφρονεῖ, θὰ ἐκδικηθοῦν σκορπίζοντα τὴν ἀνηυχίαν εἰς τὸν Ναὸν αὐτὸν τῆς ἐργασίας.

Ἡ Ἐδουίτ ὑπάνδρουσμένη τὸν Βλονδέλ καὶ συμπνίγουσα τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν καθηγητὴν, ἀνέλαβεν ἔργον βορρύτερον τῶν δυνάμεών της. Τὸ ἐπέρας ἐκεῖνο συντετριμμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν, ἰκε-

τεύει τὸν Μπουγκέ νὰ τὴν λυπηθῇ, νὰ τῆς ἐπιδείξῃ ἀκόμη ὀλίγην συμπάθειαν, νὰ τῆς δώσῃ μίαν συνέντευξιν διὰ τὸ ἴδιον ἑσπέρας. Ἀντιλαμβάνεται ὅτι δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ εἶνε ἡ ἐρωμένη του, ἔχει ὅμως ἀνάγκην ἀπὸ τὴν κρυφίαν του ἀγάπην. Θὰ τῆς ἠρνεῖτο ἄρα γε αὐτὴν τὴν χάριν;

Ὁ Μπουγκέ τὴν ἀποθεῖ σκληρῶς καὶ φαίνεται μάλιστα ὠργισμένος. Ἐννοεῖ ν' ἀπολυρωθῇ ὀλοτελῶς ἀπὸ τὴν ἔντονον αὐτὴν καὶ πυρίνην ἀγάπην τῆς Ἐδουίτ. Κατὰ βάθος ὅμως εἶνε ἄρα γε τόσῳ ἀναίσθητος;

Εἷς τινα συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει μὲ ἓνα συγγραφέα, αὐτὸς τοῦ ἐκδηλώνει τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ τὸν θαυμασμόν του. Τὰ βιβλία τοῦ φιλοσόφου διεφώτισαν τὸ πνεῦμά του καὶ τὸ ἀπληθεύωσαν. Εἶχεν ὑποστῆ τὴν κυριαρχίαν τῶν αἰσθησεων, εἶτα τὸν αἰσθημάτων καὶ τέλος ἐφθασεν εἰς τὸν τρίτον κύκλον, τὸν κύκλον τῆς καθαρῆς καὶ μοναδικῆς σκέψεως. Τώρα ἐννοεῖ εἰς τὴν γαλιναίαν περιοχὴν τῶν ἰδεῶν, τῶν ἰδεῶν ἐκείνων, αἵτινες ὡς ἀληθεῖς «δάδες», ὡς φωστῆρες φωτίζουν τὴν πορείαν τῆς Ἀνθρωπότητος. Εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην ὁ Μπουγκέ ἀπαντᾷ δι' ἄλλης ὁμολογίας, ἣτις τοῦ διαφεύγει χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Τὸν αὐτὸν δρόμον διέτρεξε καὶ αὐτός, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ στάδιον τῶν σκέψεων, ἀντιλαμβάνεται ὅτι κατευθύνεται πρὸς τὰς αἰσθήσεις. Ἠθέλητε νὰ γίνῃ, ἐνόμιον ὅτι ἔγεινεν ὑπεράνθρωπος. Καὶ ἰδοὺ τώρα νομίζει ὅτι ἀπειλεῖται ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ ἀρχαίου Ἐνστίκτου.

Συνεπῶς τὸ πάθος τῆς Ἐδουίτ τὸν ἐτάραξε βαθύτατα, μονολότι δὲν ἠθέλητε νὰ τῆς τὸ ἀποδείξῃ. Μετ' ὀλίγον φαντάζεται ὅτι τὸ καθῆκον τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ ἐπιβάλλει νὰ μεταβῇ εἰς τὴν συνέντευξιν. Ἡ σύζυγός του καὶ ἡ Βλονδέλ κάθηται εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου μὴ προσηκνημένοι. Ἡ Ἐδουίτ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν περίπτερον. Κρυφίως καὶ αὐτὸς εἰσέρχεται. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ Βλονδέλ ἐμφανίζεται. Ἀπορεῖ διὰ τὴν ἀπιστίαν τῆς γυναικῶς του καὶ τοῦ Μπουγκέ. Κάποιος κεκλη-

Εὐζωνοὶ πολεμοῦντες ἐν Ἡπείρῳ